

○ (๓๑)

สำหรับศาลใช้

สำเนาถูกต้อง
คำพิพากษา

ได้รับคำรับรองเอกสาร จำนวน 20 บาท
ตามใบเสร็จรับเงินเลขที่ 22825120
ลงวันที่ - 8 มี.ย. 2559

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

(นางवलลักษณ์ พานประทีป)

เจ้าพนักงานศาลยุติธรรมชำนาญการ ปฏิบัติราชการแทน
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการประมวลผลฯ
ที่ ๑๕๕๓๖-๑๕๕๓๗/๒๕๕๘

ศาลฎีกา

วันที่ ๓๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความแพ่ง

- นางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์ ที่ ๑ โจทก์
- เด็กหญิงศศิภาณูจน์ ทรงศรีทิพัฒน์ โดยนางสาวจิตราภรณ์
- เจียรอุดมทรัพย์ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒
- นางถวิล แซ่เจี๋ย โดยนางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์
- ผู้เข้าเป็นคู่ความแทน ที่ ๓
- นายเสถียร พันธุ์พันธ์ ที่ ๔
- นางนงค์ พันธุ์พันธ์ ที่ ๕
- นางสาวสุรียน้อย อยู่เจริญ ที่ ๖
- นางสาวจันทร์ทิพย์ เพชรรัตน์ โดยนางสาวสุนิสา กันขุนทด

ศาลฎีกา
30 S.A. 2558

- ๒ -

ผู้เข้าเป็นคู่ความแทน ที่ ๗

นางสาวสมใจ แก้วประดับ ที่ ๘

นายจิตรเสน จันทร์สาขา ที่ ๙

นายสนธยา สระประทุม ที่ ๑๐

นายบุญถึง ศิลา ที่ ๑๑

นางสาวพัฒนา ธรรมนิยม ที่ ๑๒

ระหว่าง

บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด ที่ ๑

บริษัท กมลสุโกศล จำกัด ที่ ๒

นางกมลลา สุโกศล ที่ ๓

นางสาวเลียบ เรียรประสิทธิ์ ที่ ๔

นายเชวง สุวรรณรัตน์ ที่ ๕

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด

ระหว่าง	{	บริษัท กมลสุโกศล อิเล็กทริก จำกัด	โจทก์
		นายจิตรเสน จันทร์สาขา ที่ ๑	
		นายสนธยา สระประทุม ที่ ๒	
		นายวิษณุ สงวนพงษ์ ที่ ๓	
		นายบุญถึง ศิลา ที่ ๔	
		นางสาวจิตราภรณ์ เจียรอุดมทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ละเมิด

โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๑ ฎีกาคัดค้าน คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ศาลฎีกา รับวันที่ ๕ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันโดยให้เรียก
โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๑๒ ในสำนวนแรกซึ่งเป็นจำเลยในสำนวนที่สองบางส่วนว่า โจทก์ที่ ๑
ถึงที่ ๑๒ และให้เรียกจำเลยที่ ๑ ในสำนวนแรกซึ่งเป็นโจทก์ในสำนวนที่สอง
และจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และในชั้นฎีกา
เห็นสมควรให้เรียกจำเลยที่ ๓ ในสำนวนที่สองว่า จำเลยที่ ๖

สำนวนแรก โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และโจทก์ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ฟ้องและแก้ไข
คำฟ้องโดยได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถาว่า โจทก์ที่ ๑ เป็นมารดาโจทก์ที่ ๒
ซึ่งเกิดกับนายเกชา ทรงศรีพิพัฒน์ โจทก์ที่ ๓ เป็นมารดาโจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๔
เป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ โจทก์ที่ ๖ เป็นลูกจ้าง
โจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ รับจ้างโจทก์ที่ ๑ คัดแยกขยะในวันเกิดเหตุ
โจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ เป็นพ่อค้าเร่ประกอบอาชีพรับซื้อของเก่าจากบุคคลภายนอก
นำมาขายให้แก่โจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑๑ เป็นลูกจ้างโจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐
จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ ๓ และที่ ๔
เป็นกรรมการบริษัทจำเลยที่ ๑ ประกอบกิจการส่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเครื่องมือเครื่องใช้

ในทางการแพทย์ทุกชนิด จำเลยที่ ๒ ประกอบกิจการเช่นเดียวกับจำเลยที่ ๑ และเป็นบริษัท
ในเครือของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๕ เป็นลูกจ้างจำเลยที่ ๑ ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายเครื่องมือ
แพทย์และเอกซเรย์ เมื่อประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ จำเลยที่ ๓ ในฐานะกรรมการ
บริษัทจำเลยที่ ๑ มอบให้จำเลยที่ ๕ ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ที่เลิกใช้แล้วจาก
โรงพยาบาลรามาริบัติและย้ายมาเก็บที่ลานจอดรถของจำเลยที่ ๒ ด้วยความยินยอมของ
จำเลยที่ ๒ โดยไม่มีใบอนุญาตครอบครองและไม่ได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงสถานที่เก็บต่อ
สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติตามกฎหมาย ไม่จัดเก็บให้ถูกต้องและปลอดภัยตามหลักเกณฑ์
ทางวิชาการและระเบียบที่สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติกำหนด เป็นการประมาทเลินเล่อทำให้
บุคคลภายนอกนำชิ้นส่วนเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ มาขายให้โจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐
ซึ่งมีอาชีพซื้อของเก่า โดยโจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ รับซื้อไว้ตามปกติทางการค้าและไม่ทราบว่าเป็น
วัตถุอันตราย จากนั้นโจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ นำกลับไปที่พักและพยายามแยกชิ้นส่วน
ร่วมกับโจทก์ที่ ๑๑ แต่ไม่สามารถแยกชิ้นส่วนได้สำเร็จ แล้วโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ นำมาขาย
ให้โจทก์ที่ ๑ ซึ่งมีอาชีพรับซื้อของเก่า นายเกษาสามีโจทก์ที่ ๑ และนายนิพนธ์ลูกจ้างโจทก์
ที่ ๑ ร่วมกันแยกชิ้นส่วนของแท่งตะกั่วบรรจุสารกัมมันตรังสีโคบอลต์ - ๖๐ จนกัมมันตภาพ

ศาลฎีกา
30 ธ.ค. 2558

รังสีแพร์ออกมา ทำให้โจทก์ที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้รับอันตรายแก่กายและนายเกษากับนายนิพนธ์ถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ ๑ มีอาการมรร่วง เม็ดเลือดขาวต่ำ ต้องรักษาตัวในห้องฉุกเฉินที่โรงพยาบาลประมาณ ๑ เดือน และต้องรักษาตัวต่อเนื่อง ภูมิกู้มกันร่างกายอ่อนแอ มีอาการขาที่บริเวณลำตัว ทำให้ระบบพันธุกรรมผิดปกติ ไม่สามารถมีบุตรได้ มีโอกาสเป็นมะเร็งในเม็ดเลือดขาว โจทก์ที่ ๑ ขอคิดค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๑,๐๔๗,๕๖๔ บาท ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องเป็นเวลา ๑๕ ปี เป็นเงิน ๕,๓๙๐,๔๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการประกอบกรงานในปัจจุบันเป็นเงิน ๒๔๐,๐๐๐ บาท ในอนาคตเป็นเงิน ๓,๖๐๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายต่อจิตใจเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายจำนวน ๑๓,๒๗๗,๙๖๔ บาท นายเกษมาถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ ๒ ในฐานะทายาทโดยธรรมของนายเกษาขอคิดค่ารักษาพยาบาล ๒,๐๙๕,๕๗๒ บาท ค่าขาดประโยชน์จากการทำมาหาได้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าปลงศพจำนวน ๒๒๐,๐๐๐ บาท ค่าสินไหมทดแทนที่ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจเป็นเงิน ๒,๓๔๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๖๗๕,๕๗๒ บาท โจทก์ที่ ๓ ขอคิดค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๗๑๔,๓๖๔ บาท ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องในอนาคต ๑๕ ปี เป็นเงิน ๕,๓๔๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการประกอบกรงาน

ในปัจจุบันจำนวน ๖๖,๐๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน ๓๖๐,๐๐๐ บาท ค่าสินไหมทดแทน
ที่ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจเป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน
๘,๔๘๐,๓๖๔ บาท นายนิพนธ์ถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ ๔ ในฐานะบิดาโดยชอบด้วยกฎหมาย
และทายาทโดยธรรมของนายนิพนธ์ขอคิดค่ารักษาพยาบาลเป็นเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท
ค่าปลงศพจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดประโยชน์จำนวน ๗,๕๐๐ บาท
ค่าขาดไร้อุปการะจำนวน ๑,๑๐๔,๐๐๐ บาท ค่าสินไหมทดแทนที่ได้รับความกระทบกระเทือน
ทางจิตใจเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายจำนวน ๔,๕๑๑,๕๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๖ ขอคิดค่ารักษาพยาบาล ๗๐๙,๒๘๑ บาท ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่อง ๑๕ ปี
เป็นเงิน ๕,๓๔๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการประกอบอาชีพในปัจจุบันจำนวน
๖๖,๐๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน ๑,๐๘๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายทางด้านจิตใจจำนวน
๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวน ๙,๑๙๕,๒๘๑ บาท โจทก์ที่ ๗ ขอคิดค่ารักษาพยาบาล
จำนวน ๒,๕๐๐ บาท ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ๑๕ ปี จำนวน ๕,๓๔๐,๐๐๐ บาท
ค่าเสียความสามารถในการประกอบอาชีพในปัจจุบันจำนวน ๒๒,๕๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน
๔๕๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายทางด้านจิตใจจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวน

๖,๘๑๕,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๘ ขอคิดค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๒,๕๐๐ บาท

ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ๑๕ ปี จำนวน ๕,๓๔๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการ

ประกอบอาชีพในปัจจุบันจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน ๓๐๖,๐๐๐ บาท

ค่าเสียหายทางด้านจิตใจจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๖,๖๕๗,๕๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๙ ขอคิดค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๑,๕๗๘,๑๐๐ บาท ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต

๑๕ ปี จำนวน ๕,๔๐๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการประกอบอาชีพในปัจจุบัน

จำนวน ๑๔๔,๐๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน ๒,๗๓๖,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายทางด้านจิตใจ

จำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวน ๑๒,๘๕๘,๑๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๐ ขอคิด

ค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๑,๐๗๗,๗๔๐ บาท ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ๑๕ ปี จำนวน

๕,๔๐๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการประกอบกิจการในปัจจุบันจำนวน

๑๒๑,๐๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน ๖๖๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายทางด้านจิตใจจำนวน

๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายจำนวน ๙,๒๕๘,๗๔๐ บาท โจทก์ที่ ๑๑ ขอคิด

ค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๒,๑๒๒,๗๔๕ บาท ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่อง ๑๕ ปี จำนวน

๕,๗๔๔,๕๐๐ บาท ค่าเสียความสามารถในการประกอบอาชีพในปัจจุบันจำนวน

○ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๙ -

๓๒,๐๐๐ บาท ในอนาคตจำนวน ๒,๘๘๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายต่อจิตใจจำนวน
๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวน ๑๓,๘๑๙,๒๔๕ บาท จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหาย
ในฐานะเจ้าของผู้ครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ซึ่งเป็นวัตถุอันตราย จำเลยที่ ๒
ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ จำเลยที่ ๓ ต้องรับผิดชอบเป็น
ส่วนตัวในฐานะผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๑ กับที่ ๒ จำเลยที่ ๔ ต้องรับผิดชอบในฐานะ
ผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๒ และในฐานะนายจ้าง ตัวการ ผู้ว่าจ้าง หรือเจ้าของ
กิจการ จำเลยที่ ๕ ต้องรับผิดชอบในฐานะส่วนตัวเนื่องจากเป็นผู้รับผิดชอบดูแลเก็บรักษาเครื่อง
ฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้
โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๑๔,๒๗๓,๘๑๑.๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี
จากต้นเงินจำนวน ๑๓,๒๗๗,๙๖๔ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๒
เป็นเงิน ๕,๐๒๖,๒๓๙.๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๔,๖๗๕,๕๗๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๓ เป็นเงิน
๙,๑๑๖,๓๙๑.๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๘,๔๘๐,๓๖๔ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๔ เป็นเงิน

ศาลฎีกา
30 S.A. 2558

๔,๘๔๙,๘๖๒.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๔,๕๑๑,๕๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๖ เป็นเงิน
๙,๘๘๔,๙๒๗.๐๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๙,๑๙๕,๒๘๑ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๗ เป็นเงิน
๗,๓๒๖,๑๒๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๖,๘๑๕,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๘ เป็นเงิน
๗,๑๕๖,๘๑๒.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๖,๖๕๗,๕๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๙ เป็นเงิน
๑๓,๘๒๒,๔๕๗.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๑๒,๘๕๘,๑๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๑๐ เป็นเงิน
๙,๙๕๓,๑๔๕.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๙,๒๕๘,๗๔๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ที่ ๑๑ เป็นเงิน
๑๔,๘๕๕,๖๘๘.๓๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีจากต้นเงินจำนวน
๑๓,๘๑๙,๒๔๕ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะ

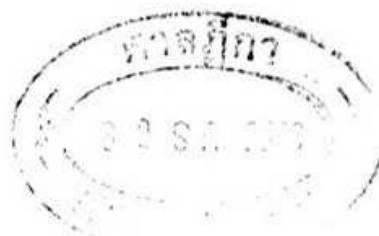

แก้ไขคำพิพากษาในส่วนคำสั่งใหม่ทดแทนเนื้อความเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยและ
ค่าเสียหายที่เสียความสามารถในการประกอบกิจการงานของโจทก์ที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑
ภายใน ๒ ปี และให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันหรือแทนกันจัดหาหรือวางหลักประกันความเสียหาย
แก่ร่างกายหรืออนามัยและค่าเสียหายที่เสียความสามารถในการประกอบกิจการงานของ
โจทก์ที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ที่ศาลจะแก้ไขข้างต้นในวงเงินที่ศาลจะเห็นสมควร

โจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๒ ไม่ชำระค่าขึ้นศาลภายในกำหนด ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง
ไม่รับคำฟ้องของโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๒

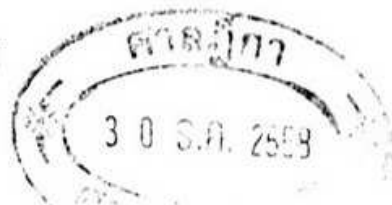
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ให้การว่า จำเลยที่ ๑ มีวัตถุประสงค์ในการประกอบ
กิจการจำหน่ายเครื่องมือแพทย์ หากหน่วยงานใดต้องการเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐
จำเลยที่ ๑ จะขออนุญาตมีไว้ในครอบครองต่อสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ ผู้ซื้อและจำเลยที่ ๑
มีข้อตกลงว่า เมื่อจำเลยที่ ๑ ติดตั้งเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ เครื่องใหม่แล้ว
จำเลยที่ ๑ จะซื้อเครื่องเก่านำไปจัดเก็บ เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๓๘ จำเลยที่ ๑
รื้อถอนเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ที่เกิดเหตุซึ่งเป็นเครื่องเก่าจากโรงพยาบาลรามารวมธิบดี
ซึ่งตามกฎหมายแล้วจะต้องนำมาเก็บที่สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติหรือสถานที่ปลอดภัย

- ๑๒ -

จำเลยที่ ๑ แจ้งขออนุญาตครอบครองและแจ้งว่าจะนำเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ไปเก็บที่สำนักงานประมาณเพื่อสันติ แต่สำนักงานประมาณเพื่อสันติแจ้งว่าไม่มีสถานที่เก็บ จำเลยที่ ๑ จึงนำมาเก็บที่โกดังเก็บสินค้าของจำเลยที่ ๑ ต่อมาได้ย้ายไปเก็บบริเวณที่จอดรถจำหน่ายของจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นสถานที่ปลอดภัย ในการขาย การติดตั้ง การรื้อถอน การแจ้งการครอบครอง แจ้งการเก็บรักษาและการเปลี่ยนแปลง จำเลยที่ ๑ มอบให้จำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายเครื่องมือแพทย์เป็นผู้ดำเนินการเนื่องจากมีความรู้ความชำนาญ โจทก์ที่ ๑ ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะไม่ใช่ผู้เสียหายเนื่องจากโจทก์ที่ ๑ ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ เป็นฝ่ายละเมิด โดยโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ กับพวกร่วมกันลักเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ แล้วนำมาจัดเพื่อเอาแท่งตะกั่ว เหล็ก และสแตนเลสที่ห่อหุ้มแท่งโคบอลต์ - ๖๐ แต่ไม่สามารถทำได้ จึงขายให้โจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ รับผิดชอบโดยประมาท เพราะไม่ใช่วัตถุที่มีขายทั่วไปและมีเครื่องหมายของทางราชการเตือนว่าเป็นวัตถุอันตราย โจทก์ที่ ๑ ให้นายเภชากับนายนิพนธ์ใช้ไฟแก๊สตัดแยกชิ้นส่วน ทำให้กัมมันตภาพรังสีแพร่กระจายออกมาเกิดความเสียหายแก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ และโจทก์ที่ ๒ ถึงที่ ๘ ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔

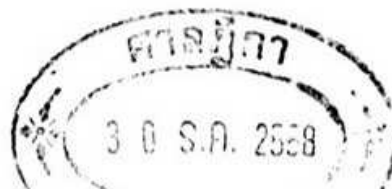
ไม่ได้กระทำละเมิด แม้จำเลยที่ ๑ จะครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ก็ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นเพราะเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ มิใช่ทรัพย์สินอันเป็นของเกิดอันตรายได้โดยสภาพหรือโดยความมุ่งหมายที่จะใช้ โดยปกติโคบอลต์ - ๖๐ จะไม่รั่วไหลเพราะมีสิ่งห่อหุ้ม เหตุที่รั่วไหลเนื่องจากโจทก์ที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ กับลูกจ้างร่วมกันตัดเอาแท่งโคบอลต์ - ๖๐ ออกมา จำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะจำเลยที่ ๒ ไม่ได้ประมาทหรือทำละเมิด มิใช่เจ้าของหรือผู้ครอบครองโคบอลต์ - ๖๐ มิใช่ นายจ้าง ตัวการ หรือผู้ว่าจ้างของจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๕ จำเลยที่ ๒ เพียงแต่อนุญาตให้จำเลยที่ ๑ นำเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ มาเก็บในที่ดินของจำเลยที่ ๒ เท่านั้น จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ต้องรับผิดชอบเนื่องจากไม่ได้ทำละเมิดและกระทำในขอบอำนาจกรรมการบริษัทของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จำเลยที่ ๓ กับที่ ๔ มิใช่ตัวการ นายจ้าง หรือผู้ว่าจ้าง จำเลยที่ ๕ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทนเพราะความเสียหายของผู้เสียชีวิตหรือของโจทก์ไม่มีจริงเนื่องจากไม่ต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลเพราะเป็นโรงพยาบาลของรัฐบาล ส่วนค่าเสียหายอย่างอื่นเป็นการคาดคะเนไกลเกินกว่าเหตุและสูงเกินความจริง ทั้งโจทก์ได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาล หลังจากทราบเหตุแล้วจำเลยที่ ๑ ได้ช่วยเหลือ

ค่าเสียหายแก่โจทก์ทุกคนบางส่วนแล้ว สิทธิเรียกร้องตามคำฟ้องของโจทก์ขาดอายุความเนื่องจากโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ เกิน ๑ ปี นับแต่วันที่โจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากค่าเสียหายไม่แน่นอนและโจทก์ไม่ได้ทวงถาม คำฟ้องของโจทก์ในส่วนค่าเสียหายเคลือบคลุมเนื่องจากโจทก์ไม่ได้บรรยายว่าใช้อัตราใดเป็นฐานการคำนวณ ผู้ตายหรือโจทก์ที่ได้รับความเสียหายมีรายได้เท่าไร เคยได้รับค่าอุปการะเลี้ยงดูหรือไม่ การกำหนดค่าเสียหายเป็นคาดคะเน ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๕ ให้ถือว่า โจทก์ที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ ไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากโจทก์ที่ ๒ ไม่ใช่ทายาทโดยธรรมของนายเกชา โจทก์ที่ ๔ และที่ ๕ ไม่ใช่บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายนิพนธ์ จำเลยที่ ๕ เป็นเพียงลูกจ้างจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ครอบครองเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ไม่มีหน้าที่ขออนุญาต ไม่มีหน้าที่ดูแลจัดการเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ มีหน้าที่เพียงดูแลการขนย้ายและจัดวางเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ตามคำสั่งของจำเลยที่ ๑ สาเหตุที่กัมมันตภาพรังสีรั่วไหลเนื่องจากโจทก์ที่ ๔ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๖ ลักเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ จากที่เก็บแล้วนำไปทำลายสิ่งห่อหุ้มภายนอก จำเลยที่ ๕ ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหาย อาการป่วยของโจทก์ที่ ๑

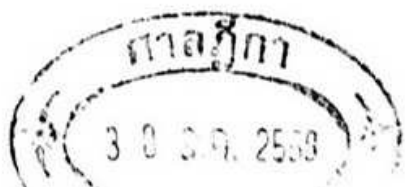
- ๑๕ -

ที่ ๓ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘ และความตายของนายเกษากับนายนิพนธ์มิใช่ผลโดยตรงของ
กัมมันตภาพรังสีจากเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ถึงแม้โจทก์ที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖
ถึงที่ ๑๑ จะเสียหายจริงก็เกิดจากการกระทำของโจทก์ที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑
นายเกษ และนายนิพนธ์ ทั้งเป็นความเสียหายไกลกว่าเหตุและสูงเกินส่วน ขอให้ยกฟ้อง
สำนวนที่สองจำเลยที่ ๑ ฟ้องว่า เมื่อระหว่างต้นเดือนกุมภาพันธ์ถึงวันที่
๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ โจทก์ที่ ๔ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๖ ร่วมกันบุกกรุกเข้าไปใน
ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕ ตำบลคลองประเวศฝั่งใต้ (แขวงประเวศ) อำเภอพระโขนง
(เขตประเวศ) กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๒ และได้ทำลายรั้วสังกะสี
ที่ล้อมรอบที่ดินเพื่อลักเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเก็บไว้ในที่ดินดังกล่าว
แล้วร่วมกันนำไปจัดแ่งสแตนเลสที่ห่อหุ้มแท่งตะกั่วและแท่งโคบอลต์ - ๖๐ เพื่อนำไป
จำหน่าย แต่ไม่สำเร็จ จึงนำไปขายให้โจทก์ที่ ๑ แล้วโจทก์ที่ ๑ ให้นายเกษ ทรงศรีพิพัฒน์
นายสุดใจ ใจเร็ว และนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ ใช้ไฟแก๊สตัดแท่งตะกั่วจนกัมมันตภาพรังสี
แพร่กระจายออกมา ทำให้บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงได้รับอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย โจทก์ที่ ๑
ไม่ใช้ความระมัดระวังในการรับซื้อและสั่งแยกเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ จนทำให้เกิด

อันตรายต่อบุคคลทั่วไป การกระทำดังกล่าวเป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำให้จำเลย
ที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากการทำลายอุปกรณ์เครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ เป็นเงิน
๑๐,๐๐๐ บาท และจำเลยที่ ๑ ต้องเสียเงินให้แก่ผู้ที่บาดเจ็บและญาติของผู้เสียชีวิต เช่น
ค่าทำศพ ค่ารักษาพยาบาล ค่าช่วยเหลือผู้ป่วยและอื่น ๆ เป็นเงิน ๓๓๐,๐๕๕.๕๐ บาท
ขอให้บังคับโจทก์ที่ ๑ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน
แก่จำเลยที่ ๑ จำนวน ๒๔๐,๐๕๕.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี
นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลยที่ ๑

โจทก์ที่ ๑ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒
และโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ไม่ได้บุกรุกเข้าไปทำลายรั้ว ไม่ได้จัดแวงเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐
โจทก์ที่ ๑ ไม่ได้รับของโจรหรือทำให้เสียหายของจำเลยที่ ๑ และไม่ได้กระทำละเมิด
จำเลยที่ ๑ ชื่อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ต้นกำเนิดรังสีโคบอลต์ซึ่งเป็นวัตถุที่เกิด
อันตรายได้โดยสภาพ จำเลยที่ ๑ ประมาทเลินเล่อ ไม่จัดเก็บให้ถูกต้องและปลอดภัย
ตามที่ผู้ประกอบวิชาชีพจำหน่ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ พึงกระทำ ทำให้บุคคล
ภายนอกนำแท่งตะกั่วบรรจุวัสดุกัมมันตภาพรังสีโคบอลต์ - ๖๐ มาขายให้โจทก์ที่ ๙ และ

ที่ ๑๐ โดยโจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ ไม่ทราบว่าเป็นวัตถุอันตราย แล้วโจทก์ที่ ๙ ที่ ๑๐
ร่วมกับโจทก์ที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๖ พยายามแยกชิ้นส่วนทำให้ได้รับรังสี ต่อมานำไปขายให้
โจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ รับซื้อไว้โดยสุจริตและไม่ทราบถึงอันตราย แล้วโจทก์ที่ ๑ ให้นายเกษ
และนายนิพนธ์ร่วมกันแยกชิ้นส่วนของแท่งตะกั่วจันรังสีแพร่กระจายออกมาทำให้เกิดอันตราย
แก่บุคคลที่อยู่ใกล้เคียง จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ได้รับความเสียหาย สิทธิเรียกร้องตามคำฟ้องของจำเลย
ที่ ๑ ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑ ขอลงฟ้องจำเลยที่ ๖ ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า ให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าสินไหมทดแทน

แก่โจทก์ที่ ๑ จำนวน ๔๒,๙๑๖ บาท โจทก์ที่ ๒ จำนวน ๓๔,๗๔๐ บาท โจทก์ที่ ๓

จำนวน ๔๖,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๔ จำนวน ๑๑๑,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๖ จำนวน

๔๕,๘๐๐ บาท โจทก์ที่ ๗ จำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๘ จำนวน ๗๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๙ จำนวน ๔๖,๔๒๐ บาท โจทก์ที่ ๑๐ จำนวน ๗๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๑

จำนวน ๙๓,๔๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ ๑๘

กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖

ถึงที่ ๑๑ ให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมต่อศาลในนามของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ โดยกำหนดค่าทนายความให้โจทก์คนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ให้เป็นพับ ยกฟ้องในสำนวนที่สอง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

โดยโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถา

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ที่ ๔ ค่าฤชาธรรมเนียม

ระหว่างโจทก์ที่ ๔ กับจำเลยที่ ๑ ในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ ส่วนค่าฤชาธรรมเนียม

ชั้นอุทธรณ์ทั้งสองสำนวนให้เป็นพับ นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ก่อนศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกา โจทก์ที่ ๓ ถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ ๑

ในฐานะทายาทของโจทก์ที่ ๓ ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทน ศาลชั้นต้นอนุญาต

โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๑ ฎีกาโดยโจทก์ที่ ๑

ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถา ให้นั่งผู้พิพากษา

ที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่าจำเลยที่ ๑ มีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้

ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา โจทก์ที่ ๗ ถึงแก่ความตาย นางสาวสุนิสา

กันขุนทด ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทน ศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาต

ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า

โจทก์ที่ ๑ ประกอบกิจการรับซื้อของเก่าอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๒๗/๓ หมู่ที่ ๔ ตำบลสำโรง

อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ นายเกชา ทรงศรีพิพัฒน์ เป็นสามีโจทก์ที่ ๑

โจทก์ที่ ๒ เป็นบุตรโจทก์ที่ ๑ กับนายเกชา โจทก์ที่ ๓ เป็นมารดาโจทก์ที่ ๑

มีหน้าที่ช่วยโจทก์ที่ ๑ ในร้านรับซื้อของเก่า โจทก์ที่ ๔ เป็นบิดานายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์

นายนิพนธ์และโจทก์ที่ ๖ เป็นลูกจ้างโจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ รับจ้างโจทก์ที่ ๑

คัดแยกวัสดุในร้านของโจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ เป็นพ่อค้ารับซื้อของเก่า

โจทก์ที่ ๑๑ เป็นผู้รับจ้างโจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ คัดแยกวัสดุที่รับซื้อมา จำเลยที่ ๑

และที่ ๒ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยที่ ๑ มีวัตถุประสงค์ในการขาย

เครื่องมือเครื่องใช้ในทางการแพทย์ จำเลยที่ ๒ เป็นบริษัทในเครือของจำเลยที่ ๑

มีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเครื่องมือแพทย์ จำเลยที่ ๓

และที่ ๔ เป็นกรรมการบริษัทจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ตามหนังสือรับรองเอกสารหมาย จ.๒

และ จ.๓ จำเลยที่ ๕ เป็นลูกจ้างจำเลยที่ ๑ ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายเครื่องมือแพทย์ มีหน้าที่ในการขายสินค้า เมื่อปี ๒๕๓๘ โรงพยาบาลรามาริบัติต้องการเปลี่ยนเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ซึ่งใช้งานมานาน ปริมาณรังสีเหลือน้อย จึงตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ใหม่ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ใหม่แล้ว มีมติให้ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ จำนวน ๑ ชุด ราคา ๑๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑ แต่มีเงื่อนไขว่า จำเลยที่ ๑ ต้องรับซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ เครื่องเก่าจากโรงพยาบาลรามาริบัติ ตามบันทึกข้อความ เรื่องรายงานผลการพิจารณาผลการประกวดราคาซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ เอกสารหมายเลข จ.๑๘๒ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ขออนุญาตนำเข้าเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ จากสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ โดยมอบให้จำเลยที่ ๕ เป็นผู้ดำเนินการ ตามสำเนาคำขออนุญาตเอกสารหมายเลข จ.๑๘๐ ต่อมาวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๘ จำเลยที่ ๑ กับมหาวิทยาลัยมหิดล (คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาริบัติ) ได้ทำสัญญาซื้อขายตามสัญญาซื้อขายเอกสารหมายเลข จ.๕๓ โดยจำเลยที่ ๑ ซื้อเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ เครื่องเก่าในราคา ๕,๐๐๐ บาท ดังที่ปรากฏในหนังสือเรื่องขอขนย้าย

เครื่องโคบอลต์เก่าเอกสารหมาย จ.๕๕ จากนั้นจำเลยที่ ๑ นำไปเก็บไว้ที่คลังสินค้าของ
จำเลยที่ ๑ ย่านถนนวิภาวดีรังสิต จนกระทั่งเดือนตุลาคม ๒๕๔๒ จำเลยที่ ๑ ต้องการขาย
คลังสินค้านี้ดังกล่าว จึงย้ายเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ดังกล่าวไปเก็บเพื่อรอจำหน่าย
ที่ลานจอดรถของจำเลยที่ ๒ ย่านซอยอ่อนนุช ซึ่งมีเนื้อที่ ๒๖ ไร่เศษ มีรั้วสังกะสีกั้น
ตามภาพถ่ายหมาย ล.๑๘ และ ล.๒๐ ต่อมามีคนร้ายเข้าไปลักแห่งสแตนเลสซึ่งภายในมี
วัสดุกำมันตรังสีโคบอลต์ - ๖๐ บรรจุอยู่ไปจากลานจอดรถของจำเลยที่ ๒ ประมาณ
ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ โจทก์ที่ ๙ ที่ ๑๐ และจำเลยที่ ๖ นำแห่งสแตนเลสที่บรรจุ
วัสดุกำมันตรังสีโคบอลต์ - ๖๐ มาแกะชิ้นส่วน แต่แกะออกได้เฉพาะลูกปืน โจทก์ที่ ๙
และที่ ๑๑ จึงนำไปขายให้แก่โจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ ให้ราคาถูก โจทก์ที่ ๙ ไม่ยอมขาย
ขณะนั้นนายสุดใจกับนายนิพนธ์ลูกจ้างโจทก์ที่ ๑ กำลังคัดแยกวัสดุอยู่ โจทก์ที่ ๙
xorองให้นายสุดใจกับนายนิพนธ์ใช้แก๊สตัดแห่งสแตนเลส ขณะตัดแห่งสแตนเลสเกือบขาด
มีวันสีเหลืองปนสีดำและมีกลิ่นเหม็นออกมาจากแห่งสแตนเลส โจทก์ที่ ๑ จึงห้ามมิให้ตัด
โจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๑ จึงนำแห่งสแตนเลสกลับบ้าน แล้วโจทก์ที่ ๙ ให้จำเลยที่ ๖
ใช้เหล็กสกัดตอกแห่งโลหะจนขาด พบว่าภายในแห่งสแตนเลสเป็นตะกั่ว จากนั้นโจทก์ที่ ๙

○ (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๒๒ -

นำไปขายให้โจทก์ที่ ๑ ต่อมาโจทก์ที่ ๑ นายเกชา นายนิพนธ์ โจทก์ที่ ๓ ที่ ๖ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ เจ็บป่วยต้องรักษาตัวในโรงพยาบาล หลังจากนั้นนายเกชากับนายนิพนธ์ถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ ซึ่งช่วยคัดแยกวัสดุให้แก่จำเลยที่ ๑ ก็มีอาการเจ็บป่วยเช่นกัน จากเหตุการณ์ดังกล่าวโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๑๑ ยื่นฟ้องสำนักงานประมาณเพื่อสันติเป็นจำเลยต่อศาลปกครองกลางขอให้ชดใช้ค่าเสียหาย ศาลปกครองกลางพิพากษาให้สำนักงานประมาณเพื่อสันติใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๑๒๗,๓๑๕ บาท โจทก์ที่ ๒ เป็นเงิน ๒๖๑,๗๓๗ บาท โจทก์ที่ ๓ เป็นเงิน ๘๗,๔๖๓ บาท โจทก์ที่ ๔ กับโจทก์ที่ ๕ เป็นเงิน ๘๑๐,๗๘๐ บาท โจทก์ที่ ๖ เป็นเงิน ๘๕,๒๒๑ บาท โจทก์ที่ ๗ เป็นเงิน ๔๓,๑๖๐ บาท โจทก์ที่ ๘ เป็นเงิน ๕๒,๕๐๐ บาท โจทก์ที่ ๙ เป็นเงิน ๑,๖๐๖,๖๘๐ บาท โจทก์ที่ ๑๐ เป็นเงิน ๓๖๕,๑๔๐ บาท โจทก์ที่ ๑๑ เป็นเงิน ๑,๓๘๒,๓๔๔ บาท คดีถึงที่สุด สำนักงานประมาณเพื่อสันติแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๕ ฐานมีเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ ศาลแขวงพระโขนงพิพากษาว่าจำเลยที่ ๑ มีความผิดตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔

มาตรา ๑๒ (๑) และ ๒๑ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เรียงกระทงลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ปรับกระทงละ ๑๐,๐๐๐ บาท รวม ๓ กระทง ปรับ ๓๐,๐๐๐ บาท ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงปรับ ๑๕,๐๐๐ บาท ตามสำเนาคำฟ้อง สำเนาคำให้การจำเลย และสำเนาบັນทีกคำพิพากษา ด้วยวาจาเอกสารหมาย จ.๕๗ คดีดังกล่าวถึงที่สุด

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า โจทก์ที่ ๑ และ โจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ กระทำละเมิดต่อจำเลยที่ ๑ หรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า หลังเกิดเหตุมีการเสนอข่าวทั้งทางหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ว่า โจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑ ซึ่งมีอาชีพรับซื้อของเก่าบุกรุกเข้าไปลักเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ แล้วนำไปขายให้ โจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ รับซื้อไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ถูกลักมา แม้จำเลยที่ ๑ จะไม่มีพยาน ที่รู้เห็นเหตุการณ์มาเบิกความยืนยันก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากข่าวที่นำเสนอประกอบ พหุติเหตุแวดล้อมต่าง ๆ รวมทั้งบาดแผลที่โจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ได้รับ โดยโจทก์ที่ ๙ มีบาดแผลที่มือทั้งสองข้าง โจทก์ที่ ๑๐ มีบาดแผลที่มือข้างขวาและนิ้ว โจทก์ที่ ๑๑ มีบาดแผลที่ข้อพับเข้าข้างขวา บาดแผลเช่นนี้ย่อมเกิดจากการที่โจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑

- ๒๔ -

สัมพัทธ์ที่แพร่กระจายออกมาโดยตรง อันแสดงให้เห็นว่าโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑
ร่วมกันบุกรุกเข้าไปลักแห่งสแตนเลสซึ่งภายในบรรจุวัสดุแก๊มมันตริงส์โคบอลต์ - ๖๐
จากนั้นโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ทำลายด้านนอกของเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ แล้วนำเอา
แห่งสแตนเลสซึ่งข้างในมีตะกั่วและบรรจุวัสดุแก๊มมันตริงส์โคบอลต์ - ๖๐ ไปขายให้โจทก์ที่ ๑
โจทก์ที่ ๑ รับซื้อไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ถูกลักมา จึงเป็นผู้กระทำความผิดฐานรับของโจร
และรับซื้อไว้โดยประมาทเลินเล่อเพราะโจทก์ที่ ๑ ย่อมทราบวาสิ่งของที่รับซื้อไว้นั้น
ไม่ใช่เป็นของที่ใช่กันอยู่ทั่วไป ความเสียหายที่โจทก์แต่ละคนได้รับตามคำฟ้องจึงเกิดจากการ
กระทำของโจทก์ที่ ๑ และที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ มิใช่เกิดจากการที่จำเลยที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ แต่อย่างใด เห็นว่า แม้หลังเกิดเหตุ
จะมีการเสนอข่าวทั้งทางหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ในทำนองว่าโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑
บุกรุกเข้าไปลักแห่งสแตนเลสซึ่งภายในบรรจุวัสดุแก๊มมันตริงส์โคบอลต์ - ๖๐ ในลักษณะ
ดังกล่าวก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏว่าข่าวดังกล่าวเกิดจากการให้ข้อมูลของแหล่งข่าวใด
มีความน่าเชื่อถือเพียงใด ผู้ให้ข่าวรู้เห็นมาอย่างไรด้วยตนเองหรือได้รับคำบอกเล่ามาเท่านั้น
แม้จำเลยที่ ๑ จะมีหลักฐานเป็นหนังสือพิมพ์มติชนซึ่งลงข่าวว่า นายวิชาญ เกิดวิชัย

- ๒๕ -

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสมุทรปราการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์มติชนว่า โจทก์ที่ ๙
ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๖ รับว่าเข้าไปลักชิ้นส่วนเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐
ตามหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เอกสารหมาย ล.๖
แต่จำเลยที่ ๑ ก็มีได้นำนายวิชาญมาเบิกความยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ทนายโจทก์ที่ ๙
ถึงที่ ๑๑ ถ้าม้านเพื่อค้นหาความจริงว่าได้ข้อมูลมาจากโจทก์คนใด อย่างไร
ทั้งยังปรากฏว่ามีการนำคำให้สัมภาษณ์ของโจทก์ที่ ๙ มาลงพิมพ์ในคอลัมน์เคียงข้างของ
หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ว่า ประมาณวันที่ ๒๔
หรือ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๓ ขณะที่โจทก์ที่ ๙ ขับรถซาเล้งตระเวนซื้อของเก๋ย่านถนน
อ่อนนุช - ลาดกระบัง เมื่อถึงสามแยกข้างโรงจอดรถของจำเลยที่ ๒ มีชายสี่คนสวมเสื้อ
คล้ายช่างซ่อมเครื่องยนต์นำเหล็กถึงตะกั่วและอะลูมิเนียมน้ำหนักรวม ๓๐ กิโลกรัม
มาเสนอขายในราคา ๘,๐๐๐ บาท แต่โจทก์ที่ ๙ มีเงินจำนวนเพียง ๔,๐๐๐ บาท จึงยืมเงิน
จากโจทก์ที่ ๑๐ และจ่ายให้ผู้ขายไปจำนวน ๘,๐๐๐ บาท ตามบทความเอกสารหมาย ล.๑๓
ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกันอยู่ ไม่อาจรับฟังเป็นยุติทางใดทางหนึ่งได้ และการที่โจทก์ที่ ๙
เคยถูกศาลพิพากษาลงโทษในข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจรมาก่อนก็เป็นเพียงพฤติการณ์

- ๒๖ -

ในเรื่องความประพฤติของโจทก์ที่ ๙ ที่จะนำไปพิจารณาประกอบพยานหลักฐานอื่นเท่านั้น
แต่นำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานสำคัญว่าจำเลยที่ ๙ ลักทรัพย์ในคดีนี้ยังไม่ได้
ส่วนบาดแผลที่ปรากฏตามร่างกายของโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ก็มีใช้หลักฐานว่าเป็นบาดแผล
ที่เกิดจากโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ เข้าไปลักทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ แต่อาจจะเกิดจากสาเหตุ
ดังที่โจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ นำสืบกล่าวอ้างก็เป็นได้ สรุปแล้ว พยานหลักฐานที่จำเลยที่ ๑
นำสืบมาไม่มีน้ำหนักและเหตุผลพอที่จะรับฟังว่าโจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ บุกรุกเข้าไปลักแห่ง
สแตนเลสซึ่งภายในบรรจุวัสดุแก๊สมันตรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ที่บริเวณลานจอดรถของจำเลยที่ ๒
และพฤติการณ์ของโจทก์ที่ ๑ ที่รับซื้อแห่งสแตนเลสดังกล่าวไว้ก็เป็นเรื่องปกติทางการค้า
ของผู้ประกอบอาชีพรับซื้อของเก่า แห่งสแตนเลสเป็นเพียงชิ้นส่วนของเครื่องฉายรังสี
โคบอลต์ - ๖๐ ไม่มีลักษณะพิเศษที่แสดงให้เห็นอยู่โดยสภาพในตัวของมันเองหรือมี
เครื่องหมายแสดงให้เห็นว่าเป็นวัตถุอันตราย จำเลยที่ ๑ ถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิด
ฐานมีเครื่องฉายรังสีโคบอลต์ - ๖๐ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต อันสื่อแสดงว่า
จำเลยที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ทั้งตามทางนำสืบของจำเลยที่ ๑ ก็ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑
มิได้เก็บรักษาวัตถุอันตรายให้มีความมั่นคง รัดกุม ป้องกันมิให้เกิดอันตราย แตกต่างจากการ

- ๒๗ -

เก็บรักษาโดยทั่วไป การที่โจทก์ที่ ๑ รับซื้อแห่งสแตนเลสซึ่งภายในบรรจุสตุ๊กมันตรังสี โคบอลต์ - ๖๐ แม้จะฟังว่าโจทก์ที่ ๑ ขาดความระมัดระวังไปบ้าง แต่ไม่ถึงขนาดเป็นการ รับซื้อไว้โดยประมาทเลินเล่อ โจทก์ที่ ๑ และที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ไม่ได้กระทำละเมิดต่อจำเลย ที่ ๑ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาในส่วนของอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ นั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็น พ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

สำหรับคดีสำนวนแรกในส่วนของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๖ และที่ ๙ จำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นอุทธรณ์ไม่เกินห้าหมื่นบาท ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ ของจำเลยที่ ๑ ในส่วนของโจทก์ดังกล่าว เมื่อจำเลยที่ ๑ ฎีกาในส่วนของโจทก์ที่ ๑ ถึง ที่ ๓ และที่ ๙ จึงเป็นฎีกาในข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ฎีกาของ จำเลยที่ ๑ ในส่วนนี้ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง จำเลยที่ ๑ ไม่มีสิทธิฎีกาสำหรับคดีสำนวนแรกในส่วนของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๖ และที่ ๙ คงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดต่อโจทก์ที่ ๔ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ หรือไม่ ได้ความจาก คำเบิกความของนายปฐม แหยมเกตต์ เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กับนายพูนสุข

พงษ์พัฒน์ ผู้อำนวยการกองสุขภาพ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติว่า สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ มีหน้าที่ควบคุมดูแลเกี่ยวกับการใช้พลังงานปรมาณูตามพระราชกฤษฎีกา-แบ่งส่วนราชการ สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้ออก กฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อ สันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กำหนดให้ผู้ครอบครองวัสดุกัมมันตรังสีว่า ต้องมีผู้รับผิดชอบทางเทคนิค มีสถานที่จัดเก็บ มีการติดเครื่องหมายแสดงบริเวณรังสี สำหรับจำเลยที่ ๑ เคยมีหนังสือ ขอคำแนะนำในการจัดเก็บ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติมีหนังสือตอบโดยระบุว่า จำเลยที่ ๑ จะต้องมีโรงเรือนที่จัดเก็บที่แข็งแรง พื้นอาคารและผนังต้องเป็นคอนกรีตมีความหนาปกติ เช่นอาคารทั่วไป มีมาตรการรักษาความปลอดภัย มีสัญญาณกันขโมย และป้ายเตือน ตามเอกสารหมาย จ.๖๔ แต่การจัดเก็บของจำเลยที่ ๑ ไม่ปรากฏว่าได้จัดเก็บตาม กฎกระทรวงและคำแนะนำของสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติแต่อย่างใด และจากสภาพการ จัดเก็บที่ปรากฏจากทางนำสืบของจำเลยที่ ๑ และตามภาพถ่ายหมาย ล.๑๘ เป็นเพียง ลานจอดรถ และเก็บไว้ในที่โล่งแจ้ง ไม่ได้เก็บไว้ในอาคารที่มีสภาพมั่นคงแข็งแรง มีผนังคอนกรีตล้อมไว้รอบด้าน ส่วนรั้วกำแพงบริเวณลานจอดรถก็ทำด้วยสังกะสีที่มีสภาพ

- ๒๙ -

เกล้าฯ ป้ายที่ปักเดือนก็มีได้ระบุดัดแสดงบริเวณรังสี รวมทั้งไม่มีผู้ดูแล สภาพการจัดเก็บของ
จำเลยที่ ๑ จึงเป็นลักษณะปล่อยปละละเลยและจัดเก็บอย่างเช่นวัตถุที่ไม่ใช้แล้วตามปกติ
ธรรมดา หาได้ใช้ความระมัดระวังในการจัดเก็บตามมาตรฐานในการจัดเก็บวัตถุที่มีอันตราย
สื่อแสดงความไม่เอาใจใส่และไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลอื่น ถือว่าจำเลยที่ ๑
ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เมื่อวัตถุที่มีอันตรายถูกคนร้ายลักออกไปและก่อให้เกิดอันตราย
ต่อชีวิตร่างกายของโจทก์ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ กับนายนิพนธ์ การกระทำของ
จำเลยที่ ๑ จึงเป็นละเมิด ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖

ถึงที่ ๑๑ ประการต่อไปว่า ค่าเสียหายของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑

สมควรกำหนดให้หรือไม่ เพียงไร ซึ่งโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ฎีกาขอให้

ศาลฎีกากำหนดค่าสินไหมทดแทนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน ๑,๕๙๖,๓๓๐ บาท ๒,๔๔๖,๘๔๐ บาท

๑,๐๘๐,๗๘๗ บาท ๔๔๗,๘๖๑ บาท ๑,๓๙๔,๖๔๕ บาท ๓๖๐,๐๐๐ บาท

๓๕๐,๐๐๐ บาท ๑,๑๔๖,๑๖๓ บาท ๑,๘๐๐,๓๗๒ บาท และ ๒,๒๑๓,๙๔๔ บาท

ตามลำดับ จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ แก่ฎีกาว่า ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษา

คุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙๖ กำหนดให้ผู้ก่อมลพิษต้องเป็น ผู้รับภาระค่าใช้จ่ายเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชนอันเกิดจากการ กระทำของตน จำเลยที่ ๑ เคยให้ความช่วยเหลือโจทก์ดังกล่าวด้านมนุษยธรรม รัฐเป็นผู้ออก ค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ รัฐจึงเป็นผู้เสียหายในส่วนนี้ หากศาลฎีกาพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว แล้วรัฐฟ้องเรียกค่าเสียหาย ตามจำนวนที่จ่ายไป จำเลยที่ ๑ ก็จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนถึง ๒ ครั้ง โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนอีก เห็นว่า แม้จะได้ความว่า ก่อนที่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ จะฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ เป็นคดีนี้ โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้ยื่นฟ้องสำนักงานประมาณเพื่อสันติให้ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ จำนวน ๑๒,๒๗๗,๙๖๔ บาท ๔,๓๗๕,๕๗๒ บาท ๗,๗๘๐,๓๖๔ บาท ๔,๒๑๑,๕๐๐ บาท ๘,๔๙๕,๒๘๑ บาท ๖,๘๑๕,๐๐๐ บาท ๖,๖๕๗,๕๐๐ บาท ๑๑,๓๒๘,๑๐๐ บาท ๘,๒๒๓,๗๔๐ บาท และ ๑๑,๘๑๙,๒๔๕ บาท ตามลำดับ ศาลปกครองกลางทำการไต่สวนพยาน รับฟังคำแถลง และ คำชี้แจงด้วยวาจาของทั้งสองฝ่ายแล้ว ได้มีคำพิพากษาโดยให้เหตุผลไว้อย่างละเอียดว่า

โจทก์แต่ละคนซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายเพียงไร ค่าสินไหมทดแทนที่แต่ละคนขอให้
สำนักงานประมาณเพื่อสันติผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ นั้น รายการใดกำหนดให้ได้ รายการใดกำหนดให้
ไม่ได้ หรือรายการใดกำหนดให้ได้บางส่วน รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำพิพากษา
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๘๒๐/๒๕๔๕ ของศาลปกครองกลางเอกสารหมายเลข ล.๔๓
แม้โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ จะอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของ
ศาลปกครองกลาง แต่ต่อมาก็ขอถอนอุทธรณ์ คำพิพากษาของศาลปกครองกลางจึงถึงที่สุด
และถือว่าโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้ยอมรับจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์
แต่ละคนได้รับตามคำพิพากษาของศาลปกครองกลางดังกล่าวก่อนที่ศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษา
แล้ว การที่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ เป็นคดีนี้
ขอให้ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน คือ ค่ารักษาพยาบาลที่เสียไปแล้วและที่ต้องเสีย
ในอนาคต ค่าเสียความสามารถในการประกอบกิจการทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ค่าทดแทน
เพื่อความเสียหายอื่นที่ไม่ใช่ตัวเงิน ค่าปลงศพ ในส่วนของโจทก์ที่ ๒ อันสืบเนื่องมาจาก
นายเกชา ทรงศรีพิพัฒน์ บิดาไม่ชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ที่ ๒ ถึงแก่ความตาย
กับค่าปลงศพและค่าขาดไร้อุปกรณ์การเนื่องจากนายนิพนธ์ พันธุ์จันทร์ บุตรโจทก์ที่ ๔

ถึงแก่ความตาย ล้วนแต่เป็นค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑
ฟ้องให้สำนักงานประมาณเพื่อสันติคดีใช้ และศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว
โดยพิพากษาให้สำนักงานประมาณเพื่อสันติคดีใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖
ถึงที่ ๑๑ ย่อมถือได้ว่าโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้รับการชดใช้ค่าเสียหาย
ไปบางส่วนแล้ว แม้ผู้ชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ดังกล่าวจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ต้องรับผิดชอบ
ค่าเสียหายโดยผลของกฎหมาย มิได้กระทำในฐานะเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ ก็ตาม
แต่การใช้ค่าเสียหายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๓๘ บัญญัติวาง
หลักเกณฑ์ให้ศาลกำหนดตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด อันหมายความว่า
การกำหนดค่าเสียหายนั้นต้องกำหนดตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงและมีหลักฐาน ศาลไม่อาจ
กำหนดค่าเสียหายในลักษณะลงโทษผู้กระทำละเมิดหรือกำหนดให้ผู้ถูกทำละเมิดได้รับค่าเสียหาย
ที่ซ้ำซ้อนหรือค่าเสียหายที่สูงกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงได้ เพราะการกำหนดค่าเสียหาย
เช่นนี้ย่อมถือเป็นค่าเสียหายที่ไม่สมควรแก่พฤติการณ์ความร้ายแรงแห่งละเมิด ดังนั้น
เมื่อโจทก์ที่ ๑ เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ถ้าม้านยอมรับว่า
ค่ารักษาพยาบาลที่โจทก์ที่ ๑ นำมาเรียกร้องในคดีนี้เป็นจำนวนเดียวกันกับที่โจทก์ที่ ๑

- ๓๓๓ -

ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลาง โจทก์ที่ ๓ เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๕ ถ้าม้านยอมรับว่า
เงินที่สำนักงานประมาณเพื่อสันติจ่ายให้จำเลยที่ ๓ ตามคำพิพากษาศาลปกครองกลาง
เป็นค่าเสียหายในลักษณะเดียวกันกับที่โจทก์ที่ ๓ ฟ้องคดีนี้ โจทก์ที่ ๔ เบิกความตอบ
ทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ถ้าม้านยอมรับว่า ในการฟ้องสำนักงานประมาณเพื่อสันติ
ต่อศาลปกครองกลาง ศาลปกครองกลางพิพากษาให้สำนักงานประมาณเพื่อสันติจ่าย
ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ ๔ จำนวน ๘๑๐,๗๘๐ บาท โจทก์ที่ ๔ ไม่ได้นำเงิน
ไปชำระค่ารักษาพยาบาล แต่นำไปชำระหนี้และทำบุญหมดแล้ว โจทก์ที่ ๖ เบิกความ
ตอบทนายจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ถ้าม้านยอมรับว่า เกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาล
ตามเอกสารหมาย จ.๑๐๒ และ จ.๑๐๔ เคยมอบให้ทนายความนำไปเป็นหลักฐาน
ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลางแล้ว ซึ่งเป็นจำนวนเดียวกันกับที่เรียกร้องมาในคดีนี้
ศาลปกครองกลางพิพากษาให้โจทก์ที่ ๖ ได้รับเงินจำนวน ๘๐,๐๐๐ บาทเศษ โจทก์ที่ ๗
เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ถ้าม้านยอมรับว่า ได้นำค่าสินไหมทดแทนที่ฟ้อง
เรียกร้องในคดีนี้ไปยื่นฟ้องสำนักงานประมาณเพื่อสันติต่อศาลปกครองกลาง โดยโจทก์ที่ ๗
เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ศาลปกครองกลางพิพากษาให้โจทก์ที่ ๗ ได้รับค่าสินไหมทดแทนจำนวน

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๓๔ -

๔๓,๑๖๐ บาท และได้รับเงินดังกล่าวแล้ว โจทก์ที่ ๘ เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ถ้ามั่นยอมรับว่า โจทก์ที่ ๘ และโจทก์อื่นเคยยื่นฟ้องสำนักงานประมาณเพื่อสันติ ต่อศาลปกครองกลาง โดยได้มอบเอกสารเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลให้ทนายความดำเนินการ เช่นเดียวกับคดีนี้ โจทก์ที่ ๙ เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ถ้ามั่นยอมรับว่า ศาลปกครองกลางพิพากษาให้สำนักงานประมาณเพื่อสันติชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ ๙ จำนวน ๑,๖๐๖,๖๘๐ บาท ค่าเสียหายตามบัญชีค่าสินไหมทดแทน เอกสารหมาย จ.๕๑ ยกเว้นข้อ ๑.๔ โจทก์ที่ ๙ เคยฟ้องเรียกร้องจากสำนักงานประมาณเพื่อสันติแล้ว และเบิกความตอบทนายโจทก์ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ถ้ามั่นว่า เหตุที่ฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ เป็นคดีนี้เนื่องจากยังไม่ได้รับค่าสินไหมทดแทนเต็มตามจำนวนที่เรียกร้อง และเป็นการฟ้องผู้ทำละเมิดต่างคนกัน โจทก์ที่ ๑๐ เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ยอมรับว่า ค่าเสียหายที่ฟ้องสำนักงานประมาณเพื่อสันติเป็นจำนวนเดียวกับ ค่าเสียหายที่ฟ้องในคดีนี้ ยกเว้นค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลราชวิถี และเบิกความตอบ ทนายจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ถ้ามั่นยอมรับว่า คดีที่ฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนต่อ ศาลปกครองกลาง ศาลมีคำพิพากษาแล้ว ตามสำเนาคำพิพากษาเอกสารหมาย ส.๔๓

และมีการอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง แต่ได้ถอนอุทธรณ์ในเวลาต่อมาเพราะ
ต้องการใช้เงินเร็ว ส่วนโจทก์ที่ ๑๑ เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๒ และที่ ๔
ถามค้านยอมรับว่า คำรักษาพยาบาลที่เรียกร้องตามเอกสารหมาย จ.๑๔๗ ข้อที่ ๑
ข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๕ รวมทั้งคำรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสระบุรีจำนวน
๒,๐๐๐ บาท ที่จ่ายไปเอง ตามเอกสารหมาย จ.๑๔๒ โจทก์ที่ ๑๑ นำคดีไปฟ้องที่
ศาลปกครองกลาง ซึ่งศาลปกครองกลางพิพากษาให้สำนักงานประมาณเพื่อสันติจ่ายเงิน
แก่โจทก์ที่ ๑๑ จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ โจทก์ที่ ๑๑ ได้รับเงินแล้ว
นอกจากนี้ศาลปกครองกลางระบุในคำพิพากษาว่า ให้สงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษา
ในส่วนคำรักษาพยาบาลในอนาคตที่จะต้องติดตามการตรวจเลือด โครโมโซม ดีเอ็นเอ
และบาดแผลของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ เพื่อกำหนด
คำรักษาพยาบาลในอนาคตอีกภายในระยะเวลาไม่เกิน ๒ ปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษา
ดังนั้น แม้คำพิพากษาของศาลปกครองกลางจะไม่ผูกพันคดีนี้ก็ตาม แต่ก็ถือเป็นข้อเท็จจริง
ที่ปรากฏขึ้นจากการนำสืบของคู่ความโดยชอบ ศาลสามารถนำมาประกอบในการกำหนด
ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ เพื่อให้สอดคล้องกับความเสียหาย

ที่โจทก์แต่ละคนจะได้รับได้ การที่ศาลอุทธรณ์ได้กำหนดให้โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ให้ได้รับค่าเสียหายเพิ่มขึ้นจากที่โจทก์ดังกล่าวได้รับจากศาลปกครองกลาง และไม่กำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ ๔ อีกนั้น ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยและให้เหตุผลไว้โดยละเอียด ทั้งเมื่อพิจารณาประกอบกับสภาพแห่งความผิดที่เกิดขึ้น เห็นว่า ศาลอุทธรณ์กำหนดค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ได้เหมาะสมแล้ว ฎีกาของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ขอนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาทั้งสองสำนวนให้เป็นพับ.

นายจรูญ ชีวิตุโสภณ

นายอภิรัตน์ ลัดพลี

นายบุญไชย ธนาพันธ์สิน

